

Críticateatre

Jordi Bordes

La nostra Electra, no obstant l'oblit

Mots de ritual per a ElectraAutor: Josep Palau i Fabre
16 de maig. Sala Tallers, TNC**La nostra mort de cada dia**Autor: Manuel de Pedrolo
29 de maig. Sala Tallers, TNC
No obstant això, hi va haver un moment que tot va ser possible
Dramatúrgia i direcció: Marc Chornet Artells
4 de juny. Sala Tallers, TNC

És evident que el teatre català té moltes llacunes fosques. L'epicentre *L'origen de l'oblit* del TNC ha permès posar el microscopi en tres focus que van conviure, amb influències i precarietat similar. Formen part d'un passat que és nostre i és tan interessant revisitar-lo com portar-lo als nostres dies:

Palau i Fabre

Josep Palau i Fabre va escriure *Mots de ritual per a Electra* en un moment que els intel·lectuals catalans discutien des d'on es podria fer millor feina per defensar la cultura catalana. Els uns deien que des de l'exili donaven ressò internacional a la lluita; els altres defensaven que calia mantenir la brasa viva dins

de Catalunya, tot i ser titllats de col·laboracionistes. Aquesta peça semblava donar un valor nou a Orestes i Electra: tots dos reclamaven restituir el poder arrabassat al seu pare. Com si vingués a dir que tan justa era la lluita des d'Argos (exili interior) com des de Corint (exili exterior) i que la seva disputa genera una confusió innecessària.

Jordi Coca, gran estudiós de l'autor, decideix il·lustrar l'escena amb uns audiovisuals que alternen la Primera Guerra Mundial amb algunes imatges contemporànies. No són imatges de la Guerra Civil per no limitar aquesta lluita fratricida a un sol cas. El to del muntatge és d'alta intensitat i d'una notable fredor, tot i que el vers no és declamat, sinó que guanya en ductilitat. La nuesa de l'escena i la contundència de l'espai guanyen en escalfor quan es produeix l'idil·li, un

'La nostra mort de cada dia' és de contrast: convé recuperar-la

incest clau en la tragèdia clàssica que es revela del tot innecessari.

Qui guanya en l'estatisme interpretatiu és Carme Sansa (Erínia) pel que té d'intrigant i de dolor el seu personatge. El seu batec final (amplificat i lleugerament reverberat) envaeix la platea i tanca la tragèdia amb força. És el millor final. El muntatge ha volgut ser tan fidel a l'original que, lamentablement, li falta context per assaborir-ne els contrastos i les ambigüitats, que farien el text molt més modern.

Manuel de Pedrolo

Manuel de Pedrolo volia que la literatura catalana (la que s'editava i també la que pujava a l'escenari) tingués el ressò europeu. Volia popularitzar la cultura però sense rebaixar els seus propòsits intel·lectuals. Per això, aquesta divertida comèdia que ressonaria a Calders pel món fantàstic i l'univers de menjador quotidià té unes rèpliques elevades, sobre la Mort i la Vida, en majúscules. La decisió de la directora Marta Gil és vestir el moviment dels personatges a partir de les coordenades valentia i covardia

Un detall de la posada en escena de l'obra 'La nostra mort de cada dia', dirigida per Marta Gil ■ DAVID RUANO

davant de la Mort: els més porucs es mouen com autòmats; els més vius tenen una actitud dramàtica perillosament vital.

Pedrolo força la màquina i provoca el xoc de trens: l'existencialisme i la comèdia. El resultat és un plat de molts contrastos. Una proposta molt interessant de veure i de recuperar, si pot ser també la temporada vinent (al TNC o en alguna altra sala).

Marc Chornet

Marc Chornet ha situat en una mena de passarel·la amorfa la història escrita per Josep Maria Muñoz Pujol. S'atreveix a incloure-hi alguns fragments del metatge per ofici i dramaturg per convicció *Kux, my lord, Antigona i els corbs* o *Bacants*. En ells, es detecta el text conceptual, amb una metàfora elevada per evitar la censura però que distancia l'espectador. El text històric mostra un Ricard Salvat geniüt; un Espriu amable i humil i una Campmany captivadora. Pel poc temps d'assaig, es veien massa costures a mig fer, tot i disposar d'una projecció audiovisual prou acabada però una il·luminació sense enfocar; llàstima.

Barcelona viu un mes farcit de disseny

Torna la Barcelona Design Week i la FADfest, amb actes i exposicions

Montse Frisach
BARCELONA

Barcelona Centre de Disseny (BCD) i el Foment de les Arts i del Disseny (FAD) han tornat a unir esforços i dates per organitzar quatre setmanes ben farcides d'activitats i mostres dedicades al disseny. En la seu compartida de l'edifici Disseny Hub (ara amb el ja inaugurat Museu del Disseny també de còmplice), s'aplegaran les nombroses activitats

de la Barcelona Design Week (BDW), organitzada pel BCD i que va engegar ahir, i la FadFest, organitzada pel FAD, que començarà el dia 29 i que s'allargarà fins al 5 de juliol.

Amb el lema *El disseny és aquí*, la Barcelona Design Week va arrencar ahir amb una conferència sobre la cada vegada més important relació entre tecnologia i disseny, i la inauguració de l'exposició *Timeless Massimo Vignelli*, un homenatge a un dels grans mestres i més influents del disseny gràfic internacional, mort fa un any. L'exposició, comissariada per l'estudi Husmeei

que es podrà veure fins al 31 d'agost, aplega 54 treballs d'estudis de disseny gràfic d'arreu que homenatgen el creador de dissenys tan coneguts com la senyalització del metro de Nova York o el grafisme de les botigues Benetton.

Dins d'aquesta primera setmana, avui es dedica una jornada a reflexionar sobre l'economia circular i el moviment *fixer*, que sosté que la reparació d'objectes també pot ser rendible.

D'altra banda, la FADfest concentrarà en pocs dies la concessió dels premis FAD d'arquitectura, els Laus de disseny gràfic i

El dissenyador Massimo Vignelli, amb una samarreta amb la seva tipografia clàssica ■ BCD

els Modafad, amb tots els finalistes en una mateixa exposició. Altres premis, com els Delta de disseny industrial, no hi seran presents enguany perquè ara són cada dos anys.

A més de la mostra dels premis, també s'in-

augurarà l'exposició *Fora de lloc*, que reunirà obres d'arquitectes, dissenyadors i artistes per assenyalar noves perspectives sobre el disseny. El títol de la mostra al·ludeix en part al fet que l'exposició és comissariada per Rosa Pera, que prové del món de l'art contemporani.

Catalunya disposa de 10.600 indústries creatives, que facturen un total de 12.000 milions d'euros a l'any i generen 62.000 llocs de treball. ■